

LIBUŠE KŘAPOVÁ

VÍLOVÁNÍ

**PĚT LASKAVÝCH POHÁDEK
O VÍLÁCH A JEDNOM
MALÉM ČERTOVI**

VÍLOVÁNÍ

PĚT LASKAVÝCH POHÁDEK
O VÍLÁCH A JEDNOM MALÉM
ČERTOVI

Libuše Křapová

1. POHÁDKA O VÍLE KORINCE A BROUČKOVI JANÍKOVI

Začínalo se šerit. Na obloze se rozsvítila první hvězdička. Někde v koruně stromu krátce ze sna pípł ptáček a pak se zase odmlčel. Všude panoval klid, jen cvrčci spustili svůj pronikavý cvrkavý koncert na dobrou noc.

„Vojto, přiřukni ještě tenhle jeden hřebík a máme hotovo,“ řekl tatínek. Vojta klepal kladivem a tatínek spokojeně pozoroval, jak mu to jde.

„Tak jsme to opravili, Natálko,“ řekl a ohlédl se po dcerce. „Už jdeme domů!“

Ale holčička se ani nepohnula. Zaujatě koukala někam do křoví, pak ukázala prstíkem a užasle vykřikla.

„Tati, tati, podívej, co je to?“

Z křoví vyletovala nějaká zelenavá světýlka. Míhala se z místa na místo, mizela a opět se objevovala.

„To jsou světlušky,“ řekl tatínek. „Říká se jim také svatojánské mušky.“

Potom všichni společně uklidili náradí a vešli do domu.

Jedno ze světýlek zablikalo, ještě kousek popolétlo a zmizelo. Chvilí bylo na dvoře ticho.

„Já nejsem žádná moucha,“ ozvalo se náhle uraženě z křoví.

Někdo se tichounce zasmál.

„Nejsem moucha,“ prohlásil rozzlobený hlásek znovu. „Já jsem brouček svatojánek! A maminka mi říká Janíku!“

„Chichichi,“ v šeru se opět ozval tichý smích.

„Kdo se to tu pořád chichotá?“ dotčeně se zeptal se Janík.

„To jsem přece já, Korinka, srdíčková víla!“

Na trávník osvětlený měsíčním světlem vtancovala malá růžová postavička. S rukama nad hlavou se zatočila do kolečka, pak se pátravě rozhlédla a zeptala se.

„Kdepak jsi? Poleť sem za mnou, budeme si hrát!“

Janík mlčel.

„Tak kde jsi, Janíku?“ ozvala se znovu netrpělivě Korinka. „Pojď si hrát, třeba na honěnou!“

Tma zhoustla. Zvedl se větřík, jemně zašvelil a rozhoupal větve stromů.

„...krásné vlásky,“ ozvalo se s povzdechem ze tmy, když přestalo vát a větve stromů se opět zklidnily.

Korinka se vesele zasmála a opět se na trávě zatočila do kolečka. Dlouhé vlasy za ní vlály jako vlečka.

„Líbí se ti mé vlasy?“

„Natálka má hezčí,“ špitl Janík. „Má učesané culíčky. A sponku v nich má a měla takové hezké růžové tričko. A vůbec, ona celá vypadala jako kytička!“

Víla Korinka se urazila.

„Ty jsi ale hloupý brouk. Vždyť je to obyčejná holka! Neumí tak hezky tancovat jako já. A vůbec, proč jsi tedy říkal, že mám hezké vlásky?“

„Nejsem hloupý!“ naštvál se Janík. „A neříkal jsem to o tobě, ale o Natálce. Jenom to nebylo přes vítr slyšet!“

„Hloupý, hloupý,“ posmívala se dál víla.

„Ošklivá, ošklivá,“ vracel jí posměch Janík. S rozsvícenou lampičkou na zadečku prudce vyletěl z křoví – a bum. Nechtě vrazil přímo do Korinky. Víla se zapotácěla. Aby udržela rovnováhu, zamávala rukama. A náhodou tak šťouchla rovnou do Janíka. Brouček spadl na zem a natloukl si zadeček. Lampička mu zhasla.

„Jsi zlá,“ vykřikl Janík. „Shodila jsi mne na zem!“

„Ne, to ty jsi zlý,“ bránila se Korinka. „Ty sis začal. Já do tebe strkat nechtěla!“

Hádali se, křičeli, obhajovali sami sebe. Křik se nesl daleko po okolí. Cvrčci přestali zpívat. Ptáci v hnízdech se přihrčili.

Maminka v pokoji se ustaraně podívala do okna.

„Co to venku hučí? Že by se blížila bouřka?“

„Nebudu se s tebou kamarádit!“

„Já s tebou také ne!“ neslo se dál z louky.

Pak se víla i brouček rozplakali. Otočili se k sobě zády a rozběhli se domů.

***

Přišel opět krásný den. Sluníčko se od rána smálo na modré obloze. Ptáci zpívali a na větvích vysokého smrku si veverky hrály na schovávanou. Ježek Dupálek vylezl až k večeru. Plácl sebou na hromádku suchého loňského listí a užíval si paprsků zapadajícího sluníčka. Nad malou zahrádkou plnou rozkvetlých kytiček ještě stále poletovali motýli a bzučely pilné včely. Jedna včelka zamířila k trsu zelených střapatých listů s krásnými růžovými kvítky ve tvaru srdíček. Poletovala z jednoho srdíčka na druhé a ničeho jiného si nevšímala. Víla Korinka seděla schoulená pod jedním z listů, pozorovala včelku a při tom smutně rozmýšlela.

„Včelky se mají. Je jich v úlu tolik, nikdy jim není smutno. Mají si s kým hrát. Já jsem tady sama. A když jsem se chtěla skamarádit s broučkem a hrát si s ním, tak on se se mnou chtěl prát. Schválně do mne strčil.“

Korinka počkala, až včela odletí, a pak tiše seskočila do trávy.

„Jenom tak se trochu proběhnu, jenom maličko,“ umiňovala si. „Třeba támhle k jezírku. „Tam toho hloupého Janíka nepotkám!“

Svatojánek Janík seděl na větvi keře nedaleko. Před chvílí se probudil a teď netrpělivě čekal, až se setmí. Těšil se, že se bude moci opět proletět s rozsvícenou lampičkou.

„Třeba potkám zase tu vílu,“ dumal. „Jak se to jen jmenovala? Aha, už vím, srdíčková Korinka. Jenomže..., když ona je nějaká divná. Napřed si chtěla hrát a pak mne uhodila. Spadl jsem na zem a natloukl si. Ne, k těm srdíčkovým kytičkám dnes nepoletím!“

Janík se protáhl a zadíval se na oblohu.

„Kdy už to sluníčko konečně zapadne? A vůbec, nebudu čekat na tmou. Proletím se hned!“

Fr, a už byl ve vzduchu. Chvíli kroužil kolem keříků, pak poletoval nad zelenou trávou. Ostatní svatojánci ještě spali a Janík se sám trochu nudil.

„Podívám se k jezírku,“ rozhodl se nakonec. U vody se posadil na stéblo rákosí. Vál jemný vánek, rákosí se pohupovalo a Janíkovi se to líbilo.

„Víla jedna protivná. Mohli jsme se tu houpat spolu. A povídat si,“ zadumal se. Nevšiml si, že na břehu sedí Korinka a plete si věneček z modrých pomněnek. A Korinka si zase nevšimla Janíka. Spokojeně si prohlédla hotový věneček a nasadila si ho na hlavu. Pak se rozběhla k jezírku, podívat se na sebe v odrazu ve vodě.

„Jsem hezká,“ zasmála se vesele a zatočila dokolečka. „Mám pomněnkový věneček a... krásné vlásky!“

„Co tu dělá?“ spatřil ji Janík. A okamžitě na ni zavolal. „Běž pryč, tady se já houpu!“

Korinka se rozhlédla, odkud se ten hlásek nese. Uviděla Janíka a podrážděně odsekla.

„No a? Ty běž pryč, já tu byla první!“

„Já tu byl první, houpu se tady!“ zlobil se brouček.

„Ne, ne, já si tu první pletla věneček!“ bránila se víla. Překřikovali se a hádali, jeden druhému tvrdili, že lže. Korinka na břehu dupala, Janík mával tykadly do vzduchu. Když vtom...

Fjú, fjú, rákosí se zavlnilo při prudším závanu větru.

Žbluňk.

Rozzlobený Janík zapomněl, že se musí pořádně držet. Stéblo se rozhoupalo, Janíkovi sklouzly nožky – a už je ve vodě. Plácá se, zkouší plavat, polyká andělíčky. Uf, ještě že poblíž plaval nějaký utržený lístek. Janík se ho zachytil. Jenže co teď? Lístek je maličký, dlouho ho neudrží. A ke břehu je to pro malého broučka příliš daleko!

Korinka vylekaně sledovala Janíkův boj ve vodě. Pak se obrátila a upalovala pryč.

„Korinko, Korinko!“ vykřikl Janík. „Korinko, pomoc!“

Ale Korinka se neotočila. Jen v běhu náhle zamávala rukama, zakroužila pomněnkovým věnečkem nad hlavou .... a místo víly tu teď poletuje malý modrý motýl.

***

Na lavičce na dvoře sedí Natálka. Komíhá nohama v růžových gumácích a dívá se, jak Vojta s tátou zase něco opravují.

„Motýlek, tati, modrý motýlek,“ zaradovala se najednou. Seskočila z lavičky a rozběhla se za ním.

„Já ho chytím!“

Modrý motýl se třepetá ve vzduchu. Pak se na chvíli usadí na trávě, ale jen co se holčička přiblíží, opět popolétne. Při každém popolétnutí je blíž a blíž k jezírku. Ještě a znovu... poslední popolétnutí a už jsou u vody. Motýl se zatřepetal nad malým zeleným lístkem.

Natálka se zastavila. Viděla motýla. A také si všimla, že lístku se, co mu síly stačí, drží malý brouček.

„Tys mne sem přivedl, motýlku, abych mu pomohla?“ zeptala se holčička. Motýl zakmital prudčeji křídly. Natálka natáhla ruku. Opatrně uchopila lístek a položila si ho na dlaň. Brouk Janík se ani nepohnul. Báł se. Holčička jemně položila lístek i s broučkem na zem. Modrý motýl k ní popolétl blíž, jemně se jí otřel o tvářičku a... zmizel. Natálka se rozhlížela, ale už ho nikde neviděla. Pak se podívala na lístek, ale ani Janík tam už nebyl. Využil té chvílky, kdy holčička hledala motýlka a schoval se také.

Natálka se pomalu vracela zpět.

„Kde máš motýla?“ ptal se tatínek.

„Nevím,“ pokrčila rameny holčička. „Uletěl! A ten brouček se mi ztratil také!“ a vyprávěla tatínkovi, co se jí přihodilo.

„Nebud' z toho smutná,“ pohladil ji tatínek. „Zachránila jsi broučka, bez tvé pomoci by se utopil. Ale příště sama k vodě nechod', aby se se ti také něco nestalo!“

***

Na břehu jezírka uvadá malý zelený lístek. Vedle něho, každý z jedné strany, sedí Korinka a Janík. Mlčky po sobě pokukují.

„Děkuji ti, Korinko,“ osmělil se první Janík.

„Nemáš zač,“ špitla víla. „Z vody tě vytáhla Natálka!“

„Ale tys ji zavolala,“ podíval se po ní brouček. „Ty se umíš změnit na motýla?“

„Umím,“ usmála se na něj Korinka. „Ale musím k tomu mít květinový věneček. Mám potom barvu jako ty kytičky. Dnes jsem měla věneček z modrých pomněnek, tak jsem...“

„Tak ses změnila na modrého motýlka,“ dokončil Janík a také se na ni usmál. „Korinko, budeme si hrát? Třeba na schovávanou!“

„Já ráda,“ souhlasila víla. „Ale ..., víš ..., ta holčička, Natálka...!“

„Já vím,“ řekl Janík. „Já na ni nezapomněl. Jí bych také chtěl poděkovat, ale jak?“

Oba dva se zamysleli.

„Kdo ví, co zrovna teď dělá,“ dumal Janík. „Už je tma, tak to už půjde nejspíš spát!“

„Už vím,“ vyskočila Korinka. „Budeme jí hlídat sny! Aby se jí zdálo něco hezkého. Něco, co se líbí holčičkám!“

Janík se zasmál a zatleskal.

„Korinko, ty jsi tak bezva kamarádka! Na všechno přijdeš!“

***

Otevřeným oknem do ložnice vniká vlhý noční vzduch plný vůní.

Natálka tvrdě spí.

Zdá se jí hezký sen. Je v něm malou vílou. Má růžové šaty a na hlavě věneček z růžových kytiček ve tvaru srdíček. Za ruce se drží s vílou Korinkou. Na zelené louce se spolu točí do kolečka. Kolem nich lítá spousta modrých motýlů. Pod jedním z keřů jim do tance hraje kapela veselých cvrčků. Na větvičce sedí malý svatojánek s rozsvícenou lampičku. To aby cvrčci dobře viděli na noty a nehráli falešně.

Dveře do ložnice tiše klaply. Maminka se jde podívat, jestli Natálka není odkopaná a není jí zima. Naklonila se nad holčičkou a pak tiše zavolala zpět do pokoje na tatínka.

„Pojď se podívat, jak se Natálka ze sna usmívá. Asi se jí zdá něco moc pěkného!“

Pak chvílku oba stáli u postele a usmívali se také.

